

CÎTEVA IPOTEZE PE TEMĂ ISTORICĂ

Nu-i de mirare că americanii aspiră la întîietate în această materie. Nu oare în noul continent sînt vestitele echipe canadiene? Dar, ce este de făcut că de vreo două decenii a apărut o altă pretendentă la întîietate: CHINA? Faptul s-a ivit cu prilejul evoluției unei formații cehoslovace de hochei în China, acum aproape douăzeci de ani. Jocul acesta le-a plăcut foarte mult chinezilor, care nu au omis să precizeze că „ceva asemănător s-a jucat deja de pe timpul dinastiei Fu sau Li". Așadar, hochei în China cu mai bine de un mileniu în urmă!... Surprinzător, desigur. Dar, urmează ceva și mai surprinzător.

Nu de mult a apărut tratatul unui cunoscător în ale olimpismului și vechii Elade, referitor la începuturile acestui joc în Grecia antică.

Așadar, o țară cu climat mediteranean — Grecia — își pune candidatura pentru primatul în istoria hocheiului, în vreme ce Islanda tace. Este... suspect, nu? Mai ales că ea este mult mai aproape de gheață, frig și hochei decît... Grecia. La fel și Groenlanda este foarte... taciturnă. Oare vikingii nu au jucat și ei cîndva, de mult, un joc asemănător cu cel de astăzi, — după cum susține Erik Rudovous?

Și, atunci, care să fie adevărul?

Cert este că există mărturii că hocheiul a fost practicat — competițional — de acum aproape un veac, mai precis din anul 1879.

Că americanii sînt arhicunoscuți în materie de hochei iar este cert. În ceea ce privește Canada, majoritatea cercetătorilor îi acordă prioritate în disputa istorică. Dar și în Canada există o înverșunată rivalitate istorică între orașele Kingston și Halifax, fiecare susținînd că este locul natal al sportului pe dreptunghiul de gheață, mărginit de mantinele.

O „ceartă" pasionantă.

Dar ce se poate spune despre soldații din fortul Kings Bay, care, măturînd gheața de pe lac, s-au apucat să gonească cu tirnurile cutiuțe de vacs, pretinzînd că au jucat — cîndva — hochei?! O glumă, desigur.

Dar, cercetătorii nu se iau după deducții fanteziste, glume sau presupuneri, ci caută izvoare serioase. Și le-au găsit în Montreal...

O veche gravură olandeză care atestă că ceva asemănător cu hocheiul bandy a existat în Țările de Jos, cu mulți ani în urmă

Este vorba de un tînăr, William F. Robertson, care a studiat la Universitatea Mc Gill din Montreal. În anul 1879, el a plecat în vacanță în „buna și bătrîna Anglie". Era, pe atunci, la noii locuitori ai Canadei, o adevărată modă să-și trimită copiii să cunoască patria părinților. De reținut că Robertson era sportiv.

În Anglia ar fi văzut, pentru prima oară, un joc de hochei pe iarbă. Jocul l-a atras. S-a apucat să-i învețe regulile și cînd s-a întors la Montreal a căutat posibilitatea de aplicare a acestui joc pe gheață.

Astfel, vizita întîmplătoare a tînărului canadian în Europa a dus la descoperirea jocului care, în cîțiva ani, a cuprins toată partea de nord a continentului.

Robertson, împreună cu prietenul său R. F. Smith — același Smith care a fondat în anul 1880, la Montreal, Hockey Amateur Association — a conceput regulile jocului și chiar în iarna lui 1879 a organizat primul meci. Echipele trebuiau să aibă cîte 9 jucători, dar se juca, totuși, de ambele părți în cîte 15, cu întreaga echipă, nimeni nevoind să renunțe la joc.

Pucul era o plăcuță de lemn, cu patru laturi. Porțile erau marcate de două bare, înalte de 1 metru. Bîrna transversală nu exista. Nu era voie să se facă înlocuiri. Dacă totuși un jucător era nevoit să părăsească terenul (lovitură sau ruperea patinei, de pildă), atunci ieșea și un jucător advers.

Din păcate, rezultatul acestui prim meci nu s-a păstrat.

Jocul s-a lansat, totuși, iar în același sezon, Universitatea Mc Gill a întreprins un turneu de hochei cu studenții săi.

Un an mai tîrziu s-a micșorat numărul jucătorilor la 7 și abia în 1910, hocheiștii profesioniști au definitivat numărul jucătorilor la 6.

Dar, am intrat în perimetrul specialiștilor și nu aceasta era intenția noastră în prezenta lapidară istorie a unei discipline sportive care astăzi cunoaște o amploare crescîndă. O disciplină născută — de fapt — în Europa, „prelucrată", sau dacă vreți transpusă pe gheață, în America și apoi exportată în vechiul continent.

Emil IENCEC

Duminicile unui nesportiv

BUȘLA

Vom avea și noi hocheiștii noștri, echipele locale și naționale de hochei. Și de ce nu le-am avea, o dată ce sportul acesta nu este unul de import, fiind o țară în care iarna gătește cîteva luni pe ani apele cu pojghițe sticloase de gheață, încît îmbie la toate jocurile de îndemînare și agilitate pe cei tineri?

Pot aduce personal mărturie, în ciuda nesportivității mele, că hocheiul are la noi vechi tradiții populare, chiar dacă i s-a spus altfel și chiar dacă se juca cu obiecte primitive, ceea ce nu-i scădea însă interesul, nici pitorescul, ci dimpotrivă.

În tîrgul Topliței, cu două școli primare și trei rîuri îmbinate lîngă stația de cale ferată, unde am copilărit, băieții mai răsăriți jucau hochei acum patruzeci și cinci-cincizeci de ani, spunîndu-i „bușlă". Nu cunosc etimologia cuvîntului, pe care, de altfel, nu l-am găsit în nici un dicționar sau glosar de regionalisme. Dacă nu evocam, deunăzi, anii de vis ai vîrstei de început cu un fost coleg de abecedar, poate uitam și eu de bușla asta, care nu era altceva decît hocheiul de azi. Fiindcă, de cum dădea al doilea îngheț, cel de după Anul Nou, peste valea tîrgului, și Mureșul, șerpuind pe sub perdele de sălcii plîngătoare, își acoperea unda cînd lină, cînd săltăreață, cu o platoșă solidă, se porneau copiii către rîul încremenit, care cu săniuțele, care cu patinele, care cu lețurile de schi, care, în fine, cu bușla năzdrăvană. Ea era, de fapt, o tăblie de scîndură cam de mărimea unei palme de voinic, căzută de pe la joagărele primitive ce tăiau buștenii în felii netede, înnegrită cu păcură dintre șinele drumului de fier, ca să se vadă deslușit pe oglinda de gheață, albă ca floarea prunilor sălbatici de prin mărunțele livezi ale așezării de munte. Se formau îndată două tabere, una care apăra malul stîng, alta care apăra malul drept; cu niște bețe lungi, provenite din aceeași sursă a joagărelor sau șterpelite din gardul vreunei vecine văduve, „discul" era manipulat, cu mare iuțeală și dibăcie, de echipierii cu patine în picioare, întocmai ca la hochei. Nu mai țin minte dacă tăblia înnegrită se chema bușlă sau jocul purta acest nume nostim. Țin minte doar strigătele vesele ale băieților care izbuteau să izbească tăblia în malul apărat de tabăra adversă: asta se chema a băga golul în poartă! Le mai văd mîinile și buzele vinete de frig cuprinse de agitația victoriei, obținută într-o aprigă întrecere.

Nu era în tîrgul acela, închis iarna între zările de munte, nici cinematograf, nici vreun club sportiv, ca mărunții toplițeni de-acum o jumătate de veac să fi avut prilejul de a vedea sau de a învăța hocheiul. Ei îl jucau fiindcă așa făcuseră, în iernile de altădată, și copiii din generațiile care îi precedaseră.

Iată o informație, care poate să iște niște cercetări mai sistematice asupra antecedentelor folclorico-etnografice ale hocheiului în țara noastră și să confere pasiunii pentru acest sport un colorit de autenticitate.

George SBARCEA

TRICOLORII – GATA DE START!

Douăzeci și trei de hocheiști români trăiesc cu emoție apropierea evenimentului sportiv nr. 1 pe care țara noastră îl găzduiește în acest an, întrecerile eșalonului secund al hocheiului mondial. Între aceștia se află cîțiva sportivi experimentați (Varga, Calamar, frații Szabo) care au participat, începînd din 1961, la toate campionatele mondiale la care a fost prezentă echipa României și la două „Olimpiade albe" (Innsbruck și Grenoble), alți cîțiva hocheiști care n-au lipsit din formația care a evoluat la ultimele ediții ale C.M. și o serie de tineri aflați acum la primul lor campionat al lumii.

Întrucît echipa definitivă urmează să fie stabilită abia în cursul zilei de mîine, la ședința tehnică de validare, care precede în mod obișnuit o astfel de competiție, iată în întregime lotul tricolorilor:

PORTARI: Constantin Dumitraș (Dinamo) — născut la 23.1.1946, 64 kg, 172 cm, funcționar, căsătorit (1 copil), de 3 ori prezent la C.M. și o dată la J.O.; **Anton Crișan** (Steaua) — 11.1.1942; 74,5 kg, 180 cm; funcționar, necăsătorit; de 3 ori la C.M.; **Iordan Dumitru** (Dinamo) — 30.9.1949; 74 kg, 176 cm; funcționar; necăsătorit; debutant.

FUNDAȘI: Dezideriu Varga (Steaua) — căpitanul echipei; 14.5.1939; 80 kg, 179 cm; funcționar; căsătorit; de 5 ori la C.M. și 2 ori la J.O.; **Ion Ioniță** (Steaua) — 9.1.1951; 77,5 kg, 177 cm; funcționar; necăsătorit; o dată la C.M.; **Zoltan Făgăraș** (Dinamo) — 11.1.1942; 81 kg, 185 cm; profesor de educație fizică; căsătorit (1 copil); 3 ori la C.M. și o dată la J.O.; **Florea Sgîncă** (Dinamo) — 17.5.1949; 77 kg, 177 cm; funcționar; căsătorit; o dată la C.M.; **Răzvan Scheau** (I.P.G.G.) — 17.10.1944; 80 kg, 185 cm; medic stomatolog; căsătorit; o dată la J.O.; **Petre Sgîncă** (Steaua) — 16.10.1946; 76 kg, 180 cm; șofer; necăsătorit; debutant.

ÎNAINTAȘI: Iuliu Szabo (Avîntul Miercurea Ciuc) — 1.12.1940; 70 kg, 164 cm; croitor; căsătorit; de 5 ori la C.M. și de 2 ori la J.O.; **Alexandru Calamar** (Steaua) — 20.6.1941; 72 kg, 175 cm; profesor de educație fizică; căsătorit (1 copil); de 5 ori la C.M. și de 2 ori la J.O.; **Geza Szabo** (Steaua) — 1.12.1940; 68 kg, 164 cm; funcționar; căsătorit (1 copil); de 5 ori la C.M. și de 2 ori la J.O.; **Eduard Pană** (Dinamo) — 28.5.1944; 76 kg, 171 cm; student; căsătorit; de 3 ori la C.M. și o dată la J.O.; **Iulian Florescu** (Dinamo) — 23.10.1943; 70 kg, 178 cm; profesor de educație fizică; căsătorit; de 3 ori la C.M. și o dată la J.O.; **Ion Basa** (Avîntul M. Ciuc) — 4.6.1944; 74 kg, 177 cm; student I.E.F.S.; căsătorit; de 3 ori la C.M. și o dată la J.O.; **Valentin Ștefanov** (Steaua) — 4.10.1944; 70 kg, 177 cm; funcționar; căsătorit; de 3 ori la C.M. și o dată la J.O.; **Anton Biro** (Steaua) — 30.9.1939; 78 kg, 182 cm; medic stomatolog; căsătorit (2 copii); de 5 ori la C.M. și o dată la J.O.; **Gheorghe Huțanu** (Dinamo) — 17.6.1950; 63 kg, 169 cm; elev; necăsătorit; o dată la C.M.; **Nicolae Fodorea** (Steaua) — 16.2.1947; 63,5 kg, 172 cm; funcționar; necăsătorit; debutant; **Aurel Moiș** (Dinamo) — 29.7.1949; 76 kg, 183 cm; student la stomatologie; necăsătorit; de 2 ori la C.M. și o dată la J.O.; **Ion Gheorghiu** (Steaua) — 5.3.1947; 68 kg, 174 cm; funcționar; căsătorit; o dată la C.M. și o dată la J.O.; **Laurențiu Iordan** (Steaua) — 29.9.1946; 64 kg, 167 cm; strungar; căsătorit; debutant.

De pregătirea echipei s-au ocupat **Vitezslav Novacek** (pentru al doilea an la conducerea tehnică a reprezentativei), **Ion Tiron** (fost internațional, din 1959 prezent alături de băieți la toate competițiile de amploare la care au participat) și medicul **Virgil Ignat**, aflat la al doilea C.M. cu echipa.

Celor ce vor fi aleși dintre hocheiști să îmbrace tricoul echipei României, un călduros SUCCES!

MICROSTATISTICĂ LA MANTINELĂ

● Hocheiștii români au fost prezenți, pentru prima oară la campionatul lumii la ediția a IV-a, cea de la Krynica din 1931, cînd s-au clasat pe ultimul loc, 10. De atunci, participarea lor a fost concretizată în următoarele locuri: 1933 (Praga) locul IX din 12 echipe, 1934 (Milano) locul X din 12, 1935 (Davos) locul XII din 15, 1937 (Londra) locul IX din 11, 1938 (Praga) locul XIV din 14, 1947 (Praga) locul VII din 8, după care echipa României a evoluat în grupele C și B. În 1959 (Plsen) a cîștigat criteriul european, reeditînd succesul și în cadrul grupei C în 1961 (Lausanne-Geneva). Apoi, reprezentativa țării a jucat numai în grupa B: 1963 (Stockholm) locul III, 1964 (J.O. de la Innsbruck) locul IV, 1966 (Zagreb) locul II, 1967 (Viena) locul II, 1968 (J.O. de la Grenoble) locul IV și 1969 (Ljubljana) locul VI.

● *Cel mai frumos succes de pînă acum a fost cel înregistrat în 1967 la Viena, cînd echipa României s-a clasat a II-a, la egalitate de puncte cu Polonia, cîștigătoarea grupei, fără să fi cunoscut înfrîngerea*

● La Praga în 1947 a evoluat pentru ultima oară în echipa națională la C.M. și Eduard Pană, tatăl actualului jucător al reprezentativei noastre... Eduard Pană!

● Pentru prima oară în istoria acestei competiții, la întreceri iau parte formații din trei continente: America, Asia și Europa.

PATINOAR

Noului patinoar artificial din orașul Galați.

Efulgurații proaspete de bal,
un bal de nea, ca-n primii ani de școală.
Se-ntorc, pe rînd, pe umedul cristal,
iluzii dintr-o vîrstă ideală —
cu nasu-n vînt și cu mănuși de lînă.
Înțeapă gerul — transparent arici.
Perechile se strîng, în zbor, de mînă,
truveri din Evul Mediu și pitici,
ușoare zîne, paji cu suple linii:
în fiecare-i întrupat un vis.
Patina-nscrie-n gheață lungi actinii
pe-un „dublu-Axel" încă indecis;
ar vrea cu-ncondeieri de balerină
să-i dea zăpezii-o grație, un sens.
Nici îngerii nu uită, albi, să vină
pe căi de-omăt în constelații dens:
ori poate nu-s decît zorite grupuri
de-ncepători, cu aripi sub tricou.
Ca un mercur le umblă spaima-n trupuri.
Alunecă. Și rîd. Și-ncep din nou
un pas dintr-o gavotă a zăpezii,
a tinereții, — a zborului pe-oglinzi.
...Vezi, dacă fiica blondă a amiezii
va eșua un „Rittberger", s-o prinzi!

Valeriu GORUNESCU

Pregătire...
Desen de LAURENȚIU CONSTANTINESCU

LOTO – PRONOSPORT

CELE MAI ATRACTIVE MECIURI ALE CAMPIONATULUI MONDIAL DE HOCHEI, GRUPA B, ÎN PROGRAMUL CONCURSULUI PRONOSPORT

Iubitorilor de sport din țara noastră le este rezervat un nou și interesant concurs Pronosport, alcătuit din meciuri ale grupei B din campionatul mondial găzduit de țara noastră între 24 februarie și 5 martie a.c.

În programul **concursului suplimentar Pronosport**, pe care îl publicăm în continuare, apar cele mai atractive întîlniri ale campionatului, ceea ce promite o participare numeroasă și premii de valoare. Programul **concursului suplimentar Pronosport C.M. hochei este** următorul: I. România — Iugoslavia; II. Japonia — R. F. a Germaniei; III. Elveția — Norvegia; IV. S.U.A. — Iugoslavia; V. R. F. a Germaniei — Elveția; VI. România — Japonia; VII. R. F. a Germaniei — S.U.A.; VIII. Norvegia — Iugoslavia; IX. România — Elveția; X. Elveția — Iugoslavia; XI. România — S.U.A.; XII. Iugoslavia — Japonia; XIII. România — R. F. a Germaniei.

● Tragerea concursului excepțional Pronoexpres de astăzi 22 februarie a.c. va avea loc la București în sala Clubului Finanțe-Bănci, din str. Doamnei nr. 2, cu începere de la ora 18,45. Tragerea va fi radiodifuzată, după care va urma un film artistic. Intrarea liberă.

La Viena, în 1967, ca și anul trecut la Skopje, hocheiștii japonezi și bulgari au fost adversari în grupa C. La București ei se reîntîlnesc în cadrul grupei imediat superioare, participarea la B fiind o „premieră" pentru ambele reprezentative. În fotografie, un aspect de la meciul din 1967, de la Viena, încheiat cu netul succes al niponilor (8—2)

VOTAVAFOTO

Titus Ozon: «SÎNT GOLGETERUL ROMÂNIEI»

● Noroc de pasiunea unor scriitori... ● După suspendare — la Rapid ● De ce s-a enervat Țop Voinescu? ● Cînd tot Giuleștiul era să moară de inimă rea! ● În spatele cuplului Ionescu — Dumitriu

Am fost jucător într-o perioadă cînd presa sportivă era cenușie, plată, rezumîndu-se la informații și comentarii insipide. Activitatea noastră, a fotbaliștilor de atunci, nu era reflectată inteligent, nuanțat, atractiv în ziare. Presa nu mărea apetitul publicului pentru fotbal și dragostea lui pentru marii fotbaliști, iar pe noi nu ne ajuta să ne clarificăm personalitatea. De aceea, numai din ultimii ani ai activității am oprit o serie de articole pe care le voi reciti cu mare plăcere, la bătrînețe. Noroc de pasiunea unor scriitori care s-au apucat acum vreo 6—7 ani să scrie despre fotbal: Eugen Barbu (cel care m-a botezat Năsel), Fănuș Neagu, Alexandru Mirodan, Ion Băieșu, Dan Deșliu și alții. Ei au înviorat-o, redînd lumii fotbalului culorile ei fascinante. Apoi, după acest început, presa de specialitate a căpătat și ea mai multă vervă și curaj. Mai ales în ultimii 2—3 ani avem un ziar de sport excelent, dar pentru jucătorii din generația mea revirimentul a fost tardiv. Invidiez, din acest punct de vedere, actualele promoții de fotbaliști care sînt urmărite și comentate mult mai bine, mai frumos, mai profund în coloanele ziarelor. Eu n-aș fi avut motive să mă tem de condeiul ascuțit al unor gazetari, fiindcă n-am avut nici un fel de înclinație pentru viața nesportivă. Acum, însă, atenția pe care presa o acordă fotbalului, îi obligă foarte mult pe jucători și unii dintre ei mai fac încă destule gafe, pe care e drept să nu le trecem sub tăcere ci să le prezentăm spre judecată opiniei publice.

Cînd mi-am reluat activitatea, după suspendare, Rapidul era programat să joace cu Dinamo, în Cupă, pe Republicii. Se zvonise că voi apare în echipa giuleșteană și cînd am ajuns cu autobuzul la stadion, publicul mi-a făcut o manifestație de nedescris. Eram copleșit și n-am s-o uit niciodată. Meciul a fost deosebit de frumos și desfășurat într-o atmosferă de caldă simpatie pentru mine. Dinamo avea să cîștige cu 5—3, dar, după o asemenea partidă, mai că nu-ți pare rău chiar dacă pierzi.

Deseori adversarii mă lăsau să trec nestingherit peste mijlocul terenului și încercau să mă atace numai după ce se adunau mai mulți

Rapidul era în vremea aceea o echipă tînără. Băieții s-au atașat repede de mine și eu de ei. Mă acomodasem minunat după o asemenea primire. Simțeam că „mînjii" vroiau să mă copieze sau, în orice caz, să-și modifice jocul în concordanță cu al meu. Erau, din ce în ce mai puțin timorați, cu toată lipsa lor de rutină. Eu încercam să fiu cît mai mult în serviciul lor și n-am uitat că în același an, la un meci cu Farul, cîștigat de noi cu 7—1, am creat tuturor atîtea ocazii încît a reușit să marcheze fiecare înaintaș. Simțeam la ei un fond bun și mult respect față de mine. Și Copil și Georgescu și Ene II și Văcaru, erau foarte înzestrați, dar cred că toată această promoție pregătită și ridicată în formația „Casa Scînteii" a fost promovată prea repede într-o competiție dificilă, ca divizia A, ceea ce avea să le influențeze, în parte negativ, evoluția ulterioară.

Din perioada cît am jucat la Rapid am să relatez cîteva crîmpeie, oarecum disparate, dar interesante în sine. Cu această echipă aveam să pierd a doua finală de Cupă din cariera mea (cît de mult operează uneori hazardul în fotbal!). Vă închipuiți, probabil, că fac aluzie la meciul cu Arieșul Turda. Cu un an înainte ne disputam trofeul cu Steaua. Eram conduși cu 1—0 și egalez, dintr-o lovitură liberă, care merită a fi menționată. Eu executam astfel de lovituri cu piciorul drept. Numai cu piciorul drept. Portarii știau acest lucru. Și Voinescu cunoștea amănuntul. În acest meci trebuia să trag dintr-un unghi fără speranță, foarte închis. Ce-m veni în timp ce potriveam balonul? Să trag o dată și cu stîngul, mi-am zis. În atîția ani, merită să încerc o dată. Loveam mingea și cu piciorul stîng destul de bine, dar nu aveam aceeași precizie. Țop Voinescu se pregătise și anticipase cam unde aș putea trimite mingea din colțul acela cu dreptul. Avea să rămînă uluit văzînd mingea peste cîteva clipe în plasă, expediată cu stîngul, în colțul care nu intra în presupunerile sale. N-a putut schița nici o mișcare. Parcă-l văd. A făcut imediat gestul său prin care își tot ridica inutil pantalonii scurți de portar, s-a uitat la mine, de parcă voia să mă culce la pămînt cu privirea și-a pornit în direcția mea, enervat la culme. După 2—3 pași s-a oprit, fiindcă eu ajunsesem deja departe. Așa era Țop. Se înfuria cumplit pentru două-trei clipe, cînd îi marcai un gol umilitor, după părerea lui.

Pînă la urmă, aveam să fim învinși cu 5—1, dar asta n-a fost aproape nimic pe lîngă ce avea să se întîmple anul viitor cu Arieșul.

Cînd s-a aflat că vom juca cu formația din Turda în finală, tot Giuleștiul era în flăcări. Acum n-o să ne mai scape Cupa nici dacă adversarul va juca în 15 oameni. Am zis și eu, în sfîrșit Ozoane a venit vremea să cîștigi și tu o competiție. Și pe cinstea mea, adversarul avea o echipă slăbuță. Eu făcusem o întindere musculară mică. Mă jena puțin și n-am vrut să spun antrenorilor. Ce mi-am zis? Meciul nu va fi greu, iar atît cît trebuie voi face față. Cînd îmi trece prin minte filmul jocului nu pot să înțeleg nici astăzi cum de am ratat atîtea ocazii? Balint, Văcaru, Georgescu și cu mine am transformat în cenușă zeci de ocazii și zeci de mii de inimi. Parcă era ceva trucat, sau noi parcă eram niște Chaplini care fac totul pe dos. Piciorul mă durea, nu puteam să sprintez sau să șutez puternic. De aceea, fugeam de răspundere și pasam tot timpul. Băieții observînd că Ozon joacă atît de prost s-au timorat și ei. Oaspeții au avut un curaj excepțional și s-au luptat ca leii în ciuda inferiorității lor, pe care o simțeau la tot pasul. Poarta lor era apărată de un fel de înger subțire și elastic, minunat în ziua cu pricina. Purta un nume necunoscut: Suciu, care avea să se lanseze, în fond, de pe rampa meciului acela. Din cîteva contraatacuri, jucătorii lor Ursu și Băluțiu l-au perforat pe Dungu de două ori. Rapidul a pierdut cu 2—1 un meci pe care dacă l-ar mai fi jucat de 100 de ori, pariez că l-ar fi cîștigat de fiecare dată. Mai că îți vine după asemenea tărășenie să te întrebi dacă nu cumva te urmărește vreun blestem?

Aș vrea să spun cîte ceva despre cuplul Ionescu-Dumitriu, cel ce avea să subjuge inima Grantului și nu numai pe a lui. Mai întîi, la Rapid, a venit Ionescu. Cînd a apărut și Dumitriu, la început, nu se înțelegeau. În schimb, mergeau bine și unul și celălalt cînd jucau alături de mine. Mă ascultau, iar eu le înțelegeam jocul, fiindcă eram, cum s-ar zice, de același stil. Forța de improvizație a lui Niki mă impresiona. Dar cînd jucam amîndoi, ieșea deseori prea multă comedie. Vedeți, lui Dumitriu nu-i plăcea golul. El, de dragul giumbușlucurilor pierdea ocazii rarisime, ca să mai facă o fentă în plus decît era nevoie. Soluțiile alese de el erau sclipitoare, dar nu se soldau și cu goluri.

Rar am văzut un fotbalist cu renume care să lovească mingea atît de defectuos ca Ionescu. În schimb, tot ce făcea se transforma în goluri, așa cum tot ce fac unii se preschimbă în bani. Puiu marca din cele mai imposibile situații. El nu era bun pentru combinații, ci trebuia pus în condiții favorabile. Randamentul lui depindea mult de cel al partenerilor mai apropiați. De aceea, cred, că ar fi rămas un fotbalist oarecare dacă nu m-ar fi avut pe mine și mai tîrziu pe Dumitriu lîngă el. Mi-a plăcut mult să joc cu amîndoi, mi-au fost prieteni și mi-au rămas foarte dragi.

CAPITOLUL URMĂTOR: ● Am început să simt în jurul meu un vînt rece ● ...Ozon nu mai trebuie să joace într-o echipă muncitorească!! ● În ce împrejurări am făcut cel mai bun meci din carieră ● Ultimele prezențe în echipa națională ● „Șpiluri" pentru executarea loviturilor libere